

**Sodobna
slovenska
poezija**

Katarina Majerhold

Pesmi

Obdobje 1982–1996

Ti si breza,
moja strast je
veter, ki te
na vso moč upogiba –
vate trešči strela
in deževne kaplje,
ki te zasujejo,
so moji poljubi.

Iz hrepenečega jutra
vzletata ljubimki
s precizno in naraščajočo
odsotnostjo središč:
v dan, ki kroži,
jadra
sem ter tja brez zavesti o obzorju kopnega.

Tvoji lasje so jadra,
tvoje roke vesla,
tvoje ustnice
jambor,
na katerem pristajajo izmučeni galebi.

Krik

na tem da izbruhne

– kot strela, ki ponikne v grom

– kot grom, ki razpade v presihajoče polje zvoka in svetlobe:

njuna prosojnost je vaba

za vedno lačne

izgovorljivosti

bolečine.

Ko s prsti blodiva po gostišču za poljube –

vstaja plamenov z vilami prebada
najine stene, topi sobo, v kateri sediva.
Z naju odstopajo fototapete.

Čas, v katerem sva, kipi in se razliva,
prostor ponika, vidiva se iz izvira –

odložili sva vsakdanja oblačila,
samozavest visi na obešalniku,
spotoma sva izgubili svoji imeni
in se z neslutnim propadom besed
ujeli v metajeziku golih teles. V
mednožju je iznajdba medprostora,

os, ki poganja vse osi –
prostor svetosti.

Sanjala je mrtvo teto:

v sanjah jo je videla živo pred vrati v njihovo stanovanje.
Šokirano je vprašala: Ja, teta Slavi, ali nisi mrtva?
Teta ji je tiho prišepnila: "Ne, samo skrivam se."

Na ustnicah žarenje gorilnika
stik dveh ustnic –
zvarjen.
Poljub.

Najprej mrak, potem tema,
pogrebna tišina –
pogrezanje v blagodejni spanec.

Sredi trga je postavljen velik oder. Kulise odete v rdeče satenaste tkanine. V nenadnem preobratu vremena – nad mestom so zbrani grozljivo temni oblaki – tkanine postajajo črne in oder pordi. Razkosani udi in kri vsepovsod po tleh. Na oder prikorakajo zeleni možicljji z napisom v laseh: “To bring you my love.”

Zakaj so najini poljubi zanetili požar,
v katerem sva sežgani do smrti?

Usodo izčrpaš z dejanji.

O ljubezni

Kako stati na dveh mestih hkrati?
Se zaljubiti, biti zaljubljen, ljubiti v tebi, kakor v sebi?
Ni odgovora.

Je pa nebo docela razgaljeno in vrba zacelo osamljena.
V reki se ogledujeta vrba in nebo.
Prostor je najprej izgubil bodice in nato luskinе –
čas je želja bližine.

Jaz imam v sebi in zase poseben prostor
v njem so bajeslovna bitja in bitja, za katera še nikoli nisem slišala

to je prostor za sanjanje in sanjarjenje
to je prostor občutkov čez ta svet

v njem ni besed
tudi jaz molčim
vanj se ne vrivajo računi

metulji neslišno plahutajo
skozi žametni zrak

Strast

V topotu konjskih nog
v topotu tvojih rok
lok telesa
kot burja in kot strela

Na ustnicah pripet srebrn samokres
ki jezikavi tujec ga oblega
in ko petelin oblizne petelina
se gepard v krvi prebudi
plane za kričavo zarjo
jo zgrabi za meso in
kos za kosom trga s kosti

Od nikoder dvigne se omama –
ogenj velik kakor kres
utopljen v morju
dveh zvezd.

Me ljubiš?
Oljenka se je prižgala v sobi tvojih oči –
skrita luč
je odprla tvoj izvir,
pri njem vstopiš
v sebe skozi mene
kot vprašaj
goriš.
Oljenka prižgana v sobi mojih oči –
ljubim te.